

Valget, det var, at man, idet man pegede paa Handelsbalancen og Betalingsbalancen, sagde: Der maa Importregulering, Importforbud eller i alt Fald importbegrænsende Midler til. Det, man nu staar overfor at gennemføre, er en Ordning, hvorefter man stifter en Kassekredit paa 40 Millioner amerikanske Dollars, men overhovedet ikke sætter ind paa et eneste af de Punkter, som man selv krævede inden Valget i April i Aar.

Saa siger man til os Konservative: Ja, men I har dog været villige til at gaa med til en saadan Ordning. Mit Partis Ordfører har allerede givet Svar herpaa. Men der var en anden Bemærkning, der blev sagt, nemlig at de Konservative har stillet Krav om Toldforanstaltninger. Vi har aldeles ikke under Forhandlingerne stillet os paa det Standpunkt, at vi ikke vilde være villige til at tage noget, der ikke passede os, naar vi fik noget, vi mente var rigtigt. Men saa siger man, at det Krav, som er stillet fra konservativ Side om Told, intet har med dette Spørgsmaal at gøre, alle Erfaringer viser, at Told ikke hjælper det fjerneste til at bedre Valutaen. Det er fuldkommen vrigtigt. Hvis man vil gennemgaa det mægtige Materiale — og det er det Grundlag, Rigsdagen har at tage Stilling paa —, det mægtige Materiale i denne Sag, der foreligger fra Valutakommissionen, fra Valutakonferencen, fra det sidste Valutaraad, det Materiale, som foreligger fra andre Lande, vil man Gang paa Gang se, at naar Handels- og Betalingsbalancen er i Orden, har Regeringen eller den seddeludstedende Bank Magt over Spørgsmaalet. Jeg siger ikke, at hele Spørgsmaalet er løst derigennem, men saa har de paa en ganske anden Maade Magt over Spørgsmaalet. Og det maa da ogsaa være de Herrers Anskuelse, naar de i en saa voldsom Grad i 4 lange Aar kunde sætte ind paa dette ene Punkt, saaledes som jeg har dokumenteret det.

Om den Ordning, Rigsdagen nu staar overfor at vedtage, kan holde eller ej, afhænger fuldkommen af, om den heldige Udvikling i Handelsbalancen, som vi har været inde i, fortsættes eller ej. Hvis Handelsbalancen atter bliver uheldig, er det fuldkommen givet, at saa vil denne Ordning ikke kunne holde, medmindre Nationalbanken træffer saakaldte banktekniske Foranstaltninger, og jeg skal sige et Par ganske enkelte Ord om vor Stilling til Banken. Den Anbefaling, Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Trier, gav af Forslaget, viste jo ikke nogen overordentlig stor Tiltro til, at dette kan holde. Jeg vil sige

til det ærede Medlem Hr. Rode og til de mange — ikke i denne Sal, men udenfor den —, som sikkert vil sige efter det ærede Medlem Hr. Rode, at det konservative Parti har et meget stort Ansvar i denne Sag, et meget stort Ansvar overfor Nationalbanken, at vi har kun fra konservativ Side krævet Klarhed paa dette Omraade. Vi har i Overensstemmelse med den Mand, som er Hovedfaderen til Forliget, Landsstingsmand Madsen-Mygdal, krævet Klarhed angaaende Bankens Stilling, inden Rigsdagen skrider til Vedtagelsen. Vor Stilling overfor Nationalbanken kan ingen være i Tvivl om, for den har vort Partis Udvalgsmedlemmer givet Udtryk derigennem, at vi ogsaa ønskede, at Nationalbankens Forpligtelse til at holde Kursen skulde gøres ubetinget. Men vi vil ikke være med til blot at stille en saadan Betingelse, vi vil ogsaa i fuld Overensstemmelse med alt, hvad Flertallet af de Herrere, som nu er med til at vedtage dette, tidligere har krævet, og i Overensstemmelse med vore egne Synspunkter være med til at træffe Hjelpeforanstaltninger. Det, der er ved at foregaa her, er altsaa det første Resultat, den skønne Blomst af en Politik paa det brede demokratiske Grundlag. Der hersker den mest fuldkomne Overensstemmelse mellem de Partier, som kræver denne Vedtagelse. Jeg kan nok forstaa, at man ikke nu klart og ligefrem siger, hvad der er Taktikken, hvad der er det ærede Medlem Hr. Rodes og Regeringens Mening, thi nu kan man faa dette gennemført, men Tillid til, at det kan holde, har man ikke — det gav det ærede Medlem Hr. Trier Udtryk for —, og saa ved man, at fremkommer den Situation, at dette ikke holder, da skal vi vælge mellem en voldsom Diskontoforhøjelse, Kreditindskrænkning i stor Udstrækning paa den ene Side og Anvendelsen af de Midler, som man i tidligere Tid har peget paa, paa den anden Side. Det er den Situation, som de ærede Regeringspartier dækker op til. Jeg synes, man lige saa godt klart kan sige, at saaledes er Stillingen, naar man oven Købet slutter sin Anbefaling af dette Lovforslag med en Udtalelse om, at man ikke i særlig høj Grad tror paa, at dette vil holde. Det konservative Folkeparti har stædse stillet sig paa det Standpunkt i denne Sag, at det centrale i hele Spørgsmaalet først maatte afgøres. Derfor er det just dem, der viser den saakaldte forstandige Resignation ved denne Lejlighed, der fuldkommen svigter de Synspunkter, de i 4 Aar har gjort gældende.